

FO Punkt 2. Kommissionens forslag til direktiv om nedbringelse af nationale emissioner af visse luftforurenende stoffer og om en ændring af direktiv 2003/35/EF (revideret NEC-direktiv)

– *Generel indstilling*

Forelæggelse ved miljø- og fødevareministeren

KOM (2013) 0920

KOM (2013) 0920 – bilag 14 (samlenotat)

KOM (2013) 0920 – bilag 15 (kopi af MOF alm. del - svar på spm. 67-70 vedr. ammoniakreduktion)

KOM (2013) 0920 – bilag 13 (SF's bemærkninger til den skriftlige forelæggelse)

KOM (2013) 0920 – bilag 12 (skriftlig forelæggelse af 16/7 af NEC-direktivet)

EUU alm. del (15) – bilag 126 (kommenteret dagsorden)

Miljø- og fødevareministeren: Formandskabet har med kort varsel tilkendegivet, at de vil sætte NEC-forslaget på dagsordenen for miljørådsmødet den 16. december med henblik på vedtagelse af en generel indstilling. Sagen behandles på Coreper i næste uge, og det er derfor, jeg i dag ønsker at tage forhandlingsoplæg.

I december 2013 fremsatte Kommissionen sit forslag til NEC-direktivet som en del af en samlet luftpakke. NEC-direktivet regulerer luftforureningen i EU: NEC står for National Emission Ceilings – altså nationale emissionslofter. Forslaget indeholder to hovedelementer.

For det første fastlægger det individuelle nationale reduktionsmål i 2020 for fem stoffer: kvælstofdioxid, svovldioxid, ammoniak, flygtige organiske forbindelser og fine partikler. 2020-målene blev fastlagt tilbage i 2012 i Gøteborgprotokollen, som er en FN-protokol, der regulerer luftforurening. Med Kommissionens forslag implementeres alle medlemsstaternes 2020-mål fra Gøteborgprotokollen uændret i EU. Det er også her vi finder det danske ammoniakmål på 24 pct. i 2020.

Det andet hovedelement i forslaget er et tilsvarende sæt individuelle reduktionsmål for 2030. De vedrører de samme fem stoffer plus metan. Kommissionens forslag til 2030-mål skærper kravene til medlemslandene i forhold til 2020-målene.

Regeringen er enig i, at luftforureningen udgør et væsentligt miljø- og sundhedsproblem i EU. Og da luftforureningen er grænseoverskridende, er det nødvendigt med fælles EU-regler for at løse problemerne. 75 pct. af vores luftforurening herhjemme kommer fra udlandet. Regeringen er derfor overordnet enig i formålet med NEC-forslaget – nemlig at nedbringe luftforureningen i Europa. Men samtidig ser vi en række konkrete problemer i forhold til Kommissionens forslag.

For det første 2020-målet for ammoniak på 24 pct. Det er temmelig usikkert, om Danmark overhovedet kan opfylde ammoniakmålet. Fremskrivninger fra 2014 viser, at vi i 2020 maksimalt kan nå en reduktion på 21-23 pct. Altså ikke 24 pct. Og det skøn er til og med

behæftet med en væsentlig usikkerhed. En usikkerhed som regeringen tillægger stor vægt, at den vil kunne få store konsekvenser for dansk landbrug. Landbrugssektoren står for 96 pct. af ammoniakemissionerne i Danmark. Og konsekvensvurderingen viser, at forslaget vil kunne medføre erhvervsøkonomiske omkostninger på op til 130 mio. kr. årligt.

I modsætning til mange andre EU-lande har vi herhjemme på et tidligt tidspunkt påbegyndt en aktiv og ambitiøs for at nedbringe ammoniakemissionerne fra landbrugssektoren. Danmark har således i mange år stillet højere krav til reduktion af ammoniak end mange stillet højere krav til reduktion af ammoniak end mange andre EU-medlemsstater, og derfor leverer dansk landbrug også højere reduktioner end mange andre EU-medlemsstater.

Vi har altså allerede høstet mange af de lavthængende frugter i ammoniakreduktionen, men det afspejles desværre ikke i det danske reduktionsmål på 24 pct. i 2020. Tværtimod. Med de 24 pct. i 2020 pålægges Danmark ubetinget det højeste reduktionsmål for ammoniak i hele EU. Det gennemsnitlige EU-mål ligger på 6 pct. i 2020. Og til eksempel skal Polen kun levere 2 pct. i 2020.

Da luftforurening er grænseoverskridende, giver det simpelthen ikke mening, at Danmark skal reducere uforholdsmæssigt mere end vores nabolande. På den baggrund finder regeringen det grundlæggende væsentligt, at reguleringen sker med udgangspunkt i en fair byrdefordeling i EU. Og det er afgørende for regeringen, at dansk landbrugs konkurrencevilkår ikke forringes som følge af ammoniakmålet for 2020. Der er som sagt væsentlige usikkerheder forbundet med de danske fremskrivninger af ammoniakreduktionen frem til 2020, og det vil regeringen tage hensyn til, når vi skal forpligte os til et dansk ammoniakmål. Regeringen kan derfor – i modsætning til den forrige regering – ikke acceptere det danske 2020-mål for ammoniak på 24 pct., og vi lægger afgørende vægt på, at målet bringes ned.

Hvad angår forslaget til 2030-reduktionsmålene er regeringen enig i, at det giver god mening at fastlægge langsigtede mål i 2030. Men konsekvensberegningerne viser, at det vil koste det danske samfund op til 5,8 mia. kr. pr. år at efterleve Kommissionens forslag til 2030-mål. Det overstiger langt de estimerede gevinster på ca. 8000 mio. kr. Så på grund af de væsentlige samfundsøkonomiske konsekvenser lægger regeringen derfor afgørende vægt på, at yderligere omkostninger til reduktion af stofferne i 2030 minimeres mest muligt. Det vil sige, at vi ikke kan acceptere Kommissionens forslag, men derimod ønsker, at de danske 2030-forpligtelser i stedet kommer til at svare til det reduktionsniveau vi forventer at kunne nå i 2030 med vores eksisterende regulering herhjemme.

Og når vi i den forbindelse vurderer, hvor langt vi kan nå i 2030, skal vi tage højde for den væsentlige usikkerhed, der er forbundet med fremskrivninger. Vi vil ikke risikere, at vi i 2030 endnu engang havner i en situation, der svarer til den, vi er blevet bragt i på ammoniak i 2020. Regeringen vil gå med livrem og seler i denne sag – og vi indlægger derfor en sikkerhedsmargin, der tager hensyn til usikkerheden på fremskrivningerne.

Desuden lægger vi også i forhold til 2030-målene vægt på en fair byrdefordeling i EU. Af hensyn til de erhvervsøkonomiske omkostninger og dansk erhvervslivs konkurrencevilkår. Og vi mener derfor, at de danske 2030-mål som udgangspunkt ikke bør ligge over de andre medlemsstaters mål. Dette gælder i særdeleshed ammoniak, hvor vi ønsker at ligge på et niveau svarende til EU-gennemsnittet i Kommissionens forslag. Og hvis EU-gennemsnittet måtte falde i løbet af forhandlingerne, fordi de enkelte lande opnår lavere 2030-mål sænkes tilsvarende, så det flugter med det lavere EU-gennemsnit.

For så vidt angår 2030-målet for metan, er det i særklasse det mest omkostningstunge af 2030-målene. Regeringen mener derfor, at det helt skal udgå af direktivet.

Inden jeg afrunder, vil jeg lige give et kort rids over, hvor vi er i forhandlingerne. I forhold til de 24 pct. på ammoniak har vi siden juli været i tæt kontakt med Kommissionen, de andre medlemslande og Europa-Parlamentet for at finde en løsning. Indtil nu har det desværre vist sig meget vanskeligt at samle tilstrækkelig opbakning på dette punkt. For de fleste lande og Kommissionen er 2020-målene et faktum, der ikke er til forhandling, da de jo stammer fra Gøteborgprotokollen fra 2012. Så det er det, vi er oppe imod. Som kommissæren sagde til mig, er det jo den danske regering, der har indmeldt reduktionsmålet.

Med hensyn til 2030-målene er de egentlige substansforhandlinger først lige gået i gang denne uge. Så det er endnu for tidligt at sige noget om, hvor vi havner. Men indtil videre er det dog temmelig sikkert, at Rådet ønsker at slette metan fra forslaget – så det er der grund til at glæde sig over.

FO Regeringens forhandlingsoplæg indebærer således samlet set, at Danmark generelt kan støtte formålet med Kommissionens forslag, idet Danmark lægger afgørende vægt på:

- At dansk landbrugs konkurrencevilkår ikke forringes som følge af ammoniakmålet for 2020, og at målet derfor nedbringes i overensstemmelse hermed
- At yderligere omkostninger til reduktion af stofferne i forhold til 2030-målene minimeres mest muligt

Danmark lægger særlig vægt på:

- En fair byrdefordeling af hensyn til de erhvervsøkonomiske omkostninger, hvorfor de danske 2030-mål som udgangspunkt ikke bør ligge over de andre EU-landes mål. Det gælder særlig 2030-målet for ammoniak, hvor et niveau svarende til EU-gennemsnittet i Kommissionens forslag fra januar 2015 bør tilstræbes
- At metan ikke reguleres i luftpakken ved fastsættelse af nationale emissionslofter
- At der træffes beslutning på grundlag af et transparent datagrundlag, og at 2030-målene fastlægges på baggrund af nationale fremskrivninger
- At der først vil blive taget stilling til ratificering af Gøteborgprotokollen, når NEC-direktivet er færdigforhandlet
- At forslaget om en bindende milepæl i 2025 i forhold til emissionsreduktionstilsagn og konkrete bestemmelser herfor udelades af forslaget

- Art fleksibilitetsmekanismen skal kunne bringes i brug i takt med at ny viden opstår, som viser, at reduktionsforpligtelserne ikke kan nås
- At tilpasning af bilag III, del 1, til den tekniske udvikling sker gennem en gennemførelsesretsakt efter udvalgsproceduren anført i forslagens artikel 14
- At retningslinjer for udarbejdelse og gennemførelse af nationale programmer for bekæmpelse af luftforurening sker gennem beslutning i den eksisterende NEC-komité og ikke træffes af Kommissionen alene
- At tilpasning af bilag IV til den tekniske og videnskabelige udvikling sker gennem gennemførelsesretsakter efter udnævnelsesproceduren i forslagens artikel 14
- At tilpasning af bilag V til den tekniske udvikling sker gennem en beslutning i Rådet eller alternativt gennem en gennemførelsesretsakt efter udvalgsproceduren anført i forslagens artikel 14.

Hvis der sker noget væsentligt nyt i forhandlingerne, vil jeg under alle omstændigheder forbeholde mig ret til at komme tilbage til udvalget med sagen.

Rasmus Nordqvist sagde, at man netop burde gå med livrem og seler med hensyn til miljø og luftforurening. Derfor var det sørgeligt, at man ikke holder fast i den tidligere regerings ambitiøse mål og bakker op om Kommissionens forslag. Når der bliver stillet høje krav til Danmark, er det jo, fordi man faktisk kan leve op til dem. Både Det Økologiske Råd og Danmarks Naturfredningsforening har påpeget, at det er muligt. Det er et konkurrencefordel for dansk landbrug at være god til disse ting, og Alternativet kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Kenneth Kristensen Berth syntes, ministerens udmelding var udtryk for rettidig omhu og for at man lægger vægt på, at dansk landbrug ikke skal have større byrder end andre lande. De polske mål for ammoniak, som ministeren nævner, er ualmindeligt urimelige i betragtning af de danske mål og at Polen i endnu højere grad er et landbrugsland. Det kan man ikke gå med til. Dansk Folkeparti støttede mandatet fuldt ud.

Holger K. Nielsen sagde, at Socialistisk Folkeparti ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, som han så som et udtryk for, at regeringen bomber Danmarks grønne profil tilbage. Det var dybt sørgeligt. Holger K. Nielsen var meget enig med Rasmus Nordqvist i, at Danmark altid har været foregangsland på området, og at det havde vist sig at være en konkurrencefordel, man kan leve af. Det handlede også om at udvikle miljøteknologi, som kan håndtere udfordringerne. Det får man kun, hvis man har ambitiøse målsætninger. Regeringen giver efter for landbrugets interesser og tager ikke hensynet til miljø alvorligt. Derfor er Socialistisk Folkeparti dybt uenig med regeringen i forhandlingsoplægget. Det gælder hele vejen rundt. Han forstod på ministeren, at forhandlingerne om 2030-målene lige var startet. Men 2020-målene var ikke til forhandling, sagde ministeren. Ville det sige, at man bliver nødt til at acceptere de mål, der er meldt ind. Det ville være glædeligt. Hvad var afstemningsreglerne egentlig? Var der en chance for, at man på trods af forhandlingsoplægget kunne blive nødt til at stå ved de mål, den tidligere regering havde meldt ind?

Christina Egelund sagde, at Liberal Alliance støttede forhandlingsoplægget med det forbehold, at regeringen stadig lægger afgørende vægt på de to forhold, ministeren

opridsede: For det første, at de danske ammoniakmål for 2020 nedbringes, så dansk landbrugs konkurrencevilkår ikke forringes som følge af direktivet, og for det andet at omkostningerne ved reduktionen af stofferne i forhold til 2030-målene minimeres mest muligt og baseres på eksisterende regulering frem for yderligere tiltag.

Erling Bonnesen sagde, det var helt nødvendigt med en justering af kursen. Man skulle tage stilling til, om man ville have en effektiv eksportorienteret landbrugs- og fødevarersektor i fremtiden. Det var mange mia. kr., der er tale om. Det fremgik også af redegørelserne for konsekvenserne – ikke bare de erhvervsøkonomiske, også de samfundsøkonomiske – ved at fortsætte en dansk enegang på området. Så ville man ikke kunne opretholde den eksportorienterede sektor, man havde. Det var altså ikke kun af hensyn til landbruget, der er behov for en ny kurs, det er også af hensyn til de mange arbejdspladser, der findes i sektoren. Venstre støttede mandatet og bad ministeren bekræfte, at man ville prøve at lempe på 2020-målene, hvis det var muligt, så man kunne få sat det danske reduktionsmål ned fra 24 pct. for at redde nogle af de danske arbejdspladser.

Karin Gaardsted sagde, at Socialdemokraterne ikke kunne støtte mandatet. Regeringen skulle holde fast i de mål, Danmark havde sat sig for nogle ganske få år siden, og arbejde for, at andre lande i EU hæver deres mål. På metanområdet ville hun dog godt vedgå, at det ikke burde reguleres her. Karin Gaardsted opfordrede ministeren til at arbejde for højere mål i de andre EU-lande frem for at sænke de danske.

Søren Søndergaard nævnte, at 4.000 danskere hvert år dør af luftforurening, mens hundredetusindvis bliver syge af det. Det var en kæmpe omkostning for samfundet og dem, det går udover. Det gjaldt om ikke at slække på området, så Enhedslisten kunne ikke støtte forhandlingsoplægget. Forslaget havde været sendt i høring ad flere omgange, og Søren Søndergaard havde forstået det sådan, at sidst det blev sendt i høring var det i sommerferien i juli med en høringsfrist på 72 timer henover en weekend. Nu havde der igen været en høringsfrist, som betød at f.eks. Danmarks Naturfredningsforening ikke har haft mulighed for at svare. Det var ikke særlig godt, og det undrede ham, at det var sådan, når rådsmødet først var den 16. december. Hvorfor skulle mandatet gives i dag, når det betød, at høringsfristen blev så kort? Ministeren var selvfølgelig klar over, at man udvalget gentagne gange havde rejst spørgsmålet om korte høringsfrister.

Formanden sagde, at forslaget handlede om luftforurening. Hun kunne ikke mindes nogensinde at have set en regerings holdning på et miljøforslag, der i den grad så ud som om, den var formuleret på Axelborg. Hun så det som et resultat af, at man har valgt at lægge miljø- og fødevarerministerierne sammen og dermed havde glemt luftforurening, som er ufattelig vigtigt for Danmark og EU. Det var et problem, der krævede en grænseoverskridende løsning. Der blev hele tiden talt om erhvervsøkonomiske interesser i Danmark, men det var en kæmpe fordel for Danmark, hvis man kunne være med til at hæve andre landes niveau, for det giver Danmark en konkurrencefordel. I forhandlingsoplægget var der ingen tilløb til at give de andre lande et los, det handlede kun om, at Danmark selv skulle sænke ambitionsniveauet for luftkvaliteten i Danmark. Det var hende en gåde, at regeringen kunne se så ensidigt på luftforurening.

Miljø- og fødevareministeren var enig med formanden i, at andre lande burde gøre mere. 75 pct. af luftforureningen i Danmark kommer fra andre lande. Polen skal reducere med 2 pct. Tyskland reducerer med 5 pct. Gennemsnittet i EU er 6 pct. Derfor havde både Karin Gaardsted og formanden ret i, at det handlede om at få de andre lande til at gøre en større indsats. Det ville have en stor effekt, frem for at Danmark skal reducere med de sidste procent, som er enormt dyre og skadelige for fødevareproduktionen i Danmark.

Ministeren svarede Rasmus Nordqvist, at der var en reel risiko for, at produktionen flytter ud af Danmark, når man strammer skruen så meget og lægger overliggeren så højt. I Polen er ammoniakudledningsreduktionskravet 2 pct. Spørgsmålet var, om man på den måde får gjort mere for at mindske luftforureningen. Hendes påstand var, at man på den måde opnår et dårligere resultat. Derfor gik ministerens indsats ud på at øge ambitionerne for EU som sådan.

Derfor var Holger K. Nielsens retorik om at bombe Danmark tilbage helt gal på den. Det danske reduktionsmål var lige nu på 16 pct., så man ligger langt foran de andre lande. Det var ikke et spørgsmål om at droppe en indsats, men om at vurdere balancen mellem omkostninger og effekt og de forskellige landes indsatser. Man fik meget mere ud af at løfte EU-gennemsnittet end ved at lade Danmark hive de sidste procent hjem.

Til Erling Bonnesen sagde hun, at hvis man laver en fremskrivning er der – med en stor usikkerhed – mulighed for at nå 21-23 pct. Også det havde Kommissionen afvist. Hun stod stejlt, fordi hun hele tiden blev mødt med, at Danmark selv havde meldt de 24 pct. ind. Ministeren forsikrede Holger K. Nielsen, at Danmark ville blive ved med at være foregangsland. Selv med et reduceret 2020-mål. Fra 1990 til 2013 havde Danmark reduceret med 48 pct., mens EU samlet havde reduceret med 27 pct. Hun havde ved flere lejligheder givet gode forslag til reguleringer, man kunne lave på EU-området for at reducere ammoniakudledningen. Bl.a. med hensyn til gyllespredning, hvor Danmark har haft nationale krav i mange år. Det handlede om at få gjort en indsats for at mindske luftforureningen på en fair måde, hvor man tænker byrdefordelingen ind.

På Holger K. Nielsens spørgsmål om afstemningen svarede hun, at det krævede kvalificeret flertal, så der var absolut en risiko for ikke at komme nogen vegne med 2020-målene, men i de drøftelserne om 2030-målene var der en stor bekymring. Men det var for tidligt at give et billede af situationen. Ministeren svarede Søren Søndergaard, at hun om nogen var opmærksom på, at der skal være tid til at læse tingene og sende dem i høring, og hun havde meldt markant ud i sit eget system om håndtering af komitésager og lignende, hvor Europaudvalget før i tiden havde oplevet at få komitésager oversendt, efter at afgørelsen var truffet. Det var vanskeligt, når formandskabet sætter tingene på dagsordenen meget pludseligt. Hun forelagde det nu, fordi der var Coreper-møde den følgende uge. Men der var intet nyt i forhold til forelæggelsen tidligere på året. I sommer bad hun om at forelægge sagen mundtligt i udvalget, fordi hun skulle drøfte det med kommissæren, men det var udvalget ikke interesseret i, og derfor blev det en skriftlig forelæggelse.

Rasmus Nordqvist var enig i, at EU samlet set skal være ambitiøs på området. Men det fik ikke andre lande til at gøre mere, at Danmark begynder at bakke. Det viser ikke vejen. Danmark har vist vejen, fordi man har været ambitiøs og dygtig. Derfor var han alvorligt bange for, at ministeren ville opnå det modsatte – nemlig at andre lande også begynder at bakke. Derfor syntes Alternativet, Danmark skulle holde fast i sine ambitiøse mål, der var mulige at opnå og med til at styrke Danmarks konkurrenceposition, fordi man udvikler teknologier, andre lande kan gøre brug af.

Holger K. Nielsen var enig i, at det havde fremmet dansk miljøteknologi og dermed en væsentlig del af dansk erhvervsliv, at Danmark havde været i front. At man ikke måtte stille for høje krav af hensyn til konkurrenceevnen, havde man hørt de sidste 40 år, og alligevel havde dansk landbrug overlevet. Han var uenig i regeringens synspunkter og konstaterede, at den bakker på stort set alle grønne områder. Af hensyn til landbruget, erhvervsinteresser osv. Med hensyn til afstemningssituationen forstod han, at der var en chance for, at Danmark bliver stemt ned og må fastholde målet på 24 pct. reduktion af ammoniakudledning. Det var måske ikke så klogt at lade sig blive stemt end, men det måtte regeringen vurdere. Holger K. Nielsen håbede ikke, at man efterfølgende ville bruge den katastroferetorik, ministeren brugte nu – at den i stedet havde nogle offensive strategier til at håndtere det. Det var netop miljøteknologi, man kunne udnytte og støtte.

Søren Søndergaard takkede for svaret angående høringsproceduren og ønskede hende held og lykke med at presse på for at få tingene så hurtigt som muligt. Var det rigtigt forstået, at Kommissionen bruger det, at Danmark har haft et ambitiøst reduktionsmål, mod Danmark og som anledning til at acceptere, at andre lande skal bidrage med mindre. Var det sådan en Kommission, man havde i EU?

Erling Bonnesen konstaterede, at andre lande allerede var begyndt at bakke, selv fra nogle meget lavere niveauer. Det kunne man se i drøftelserne om 2030-målene. Derfor var det meget realistisk at melde sig ind i debatten. Specielt når man kunne se, at den danske fødevarersektor var begyndt at flage ud. Det kunne man se i statistikkerne. Der var i allerhøjeste grad brug for at tage hul på drøftelserne.

Miljø- og fødevarerministeren konstaterede, at hun hverken ville få overbevist Alternativet eller SF om at støtte mandatet. Hun savnede bare nogle proportioner i reaktionerne, i lyset af at det gennemsnitlige reduktionsmål var 6 pct. i EU, 5 pct. i Tyskland, 2 pct. i Polen. Danmark havde allerede reduceret med 16 pct. Ministeren havde foreslået, at det danske forbud mod bredspredning af gylle skulle gennemføres på EU-niveau. Det ville give en stor ammoniakudledningsreduktion. Det ville have en stor effekt. Der var meget, man kunne gøre for at fremme reduktionen i andre lande, hvis Kommissionen ville tænke lidt over byrdefordelingen.

Ministerens svarede Holger K. Nielsen, at risikoen for at produktionen ville rykke fra Danmark til andre lande med lavere miljøkrav var til stede. Lige nu betød økonomien i dansk landbrug, at mindst fem landmænd drejede nøglen om hver uge. Derfor var der god grund til at diskutere de krav, man stiller til hinanden.

Som Søren Søndergaard var hun optaget af sundhedsrisikoen ved luftforurening, men når 75 pct. af den kom udefra, var det et argument for at løfte i flok. Ministeren svarede Søren Søndergaard, at det var den danske regering, der havde meldt et reduktionsmål på 24 pct. ind, og at udfordringen ved at ville ændre det nu, var at målet – ligesom de andre lande – stod i Gøteborgprotokollen. Hun prøvede at få afdækket, hvor langt de andre lande var. Kunne det passe, at Polen kun ville nå at reducere med 2 pct. inden 2020? Hvis de kunne nå mere, kunne der være rum for at forhandle målene. Man får stukket i næsen, at Danmark selv havde meldt det ind, og at det stod i Gøteborgprotokollen.

Holger K. Nielsen spurgte, om ikke en regering almindeligvis står ved de internationale forpligtelser, en tidligere regering har påtaget sig. Gav det ikke et mærkeligt billede af Danmark som land, at regeringen ikke kunne det?

Søren Søndergaard sagde, at Kommissionens opgave selvfølgelig var at få lande, der har meldt høje reduktionsmål ind, til at fastholde dem. Det afgørende var, om man brugte disse høje mål til presse andre til at reducere mere. Ministerens forslag om et forbud mod bredspredning var et fantastisk godt forslag, så hvorfor havde Kommissionen ikke foreslået det? Var Kommissionen i virkeligheden kulsort, og fik det Danmark til at bakke? Så er Kommissionen et problem, og Danmark bliver en del af det problem.

Rasmus Nordqvist roste ministeren for at arbejde for et forbud mod bredspredning og for at få andre lande med. Han håbede, at EU-systemet ville holde Danmark fast i de høje ambitioner.

Morten Løkkegaard kaldte Søren Søndergaards beskrivelse af Kommissionen alternativ. Kommissionen var i hans øjne ualmindelig grøn. Han bad ministeren bekræfte, at det var medlemslandene, der var problemet.

Formanden syntes, det var ufattelig ærgerligt, at regeringen bruger al sin forhandlingskraft på at reducere de danske krav til reduktion af luftforurening i stedet for at gøre noget ved de andre landes niveauer. Hvorfor skulle Danmark forurene mere og dermed ikke være i stand til at få de andre til at opføre sig bedre? Når 75 pct. af luftforureningen kom fra andre lande, burde man koncentrere sig om, at få dem til at gøre noget ved sagen. Selv om ammoniakudledning lød teoretisk, var det noget mange mennesker oplevede, når de skulle ud med kemikalier og højtryksspulere og rense havemøbler, tag og fliser, fordi alt bliver grønt. De udgifter, almindelige mennesker havde i den forbindelse, var nok ikke regnet med. Det var ufatteligt, at regeringen brugte kræfterne på at slippe billigere i stedet for at lægger pres på de andre lande. Det syntes hun var en forkert prioritering.

Miljø- og fødevareministeren svarede Holger K. Nielsen, at når hun reagerede på situationen, var det faktisk udtryk for rettidig omhu, for når man lavede en fremskrivning kunne man se, at Danmark kunne nå 21-23 pct. behæftet med usikkerhed. Hun syntes, det var en urimelig stor byrde, hvis man skulle op på 24 pct. Det handlede om at fortælle, hvordan virkeligheden så ud, og det gjorde hun med god samvittighed, fordi man gør så meget på området i Danmark.

Ministeren svarede Søren Søndergaard, at bredspredning af gylle giver en stor ammoniakudledning, hvor man i Danmark kræver, at gylle spredes via slanger, der går ned i jorden. Det var en meget effektiv måde at begrænse ammoniakudledning.

Ministeren var ikke sikker på, hun var enig i, at Kommissionen var grøn, mens medlemslandene var sorte, for det var ikke altid, Kommissionen lyttede efter de gode forslag. Forslaget om forbud mod bredspredning var f.eks. et oplagt instrument. Her savnede hun indsigt og forståelse for omkostningseffektivitet fra Kommissionen. Ministeren ville komme tilbage til Europaudvalget med en diskussion om, at nogle af initiativerne ramte meget skævt. Det var ikke fair, hvis Danmark, der gør så meget på området, skulle straffes yderligere. Det handlede om at bevare en balance og den danske førerposition.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod forhandlingsoplægget, idet kun Socialdemokratiet, enhedslisten, Alternativet og Socialistisk Folkeparti havde ytret sig imod det.